

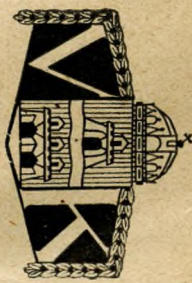
Ivánfi Jenő

Nemzeti színházi tagságának huszonötödik jubileumát ünnepli ma Ivánfi Jenő, művésze s egyben rendezője az állam drámai színházának. Ivánfi művészi munkájának becsét minden egyes alakítása után külön-külön értékeltük s teljesítményei jelentőségét összefoglalón hangsúlyozza majd a tiszteletére rendezett ünnepély szónok-serege, akik testületek, hivatalok és színházak megbízásából az ország minden részéből jelentkeztek e jubileumra. S ez az ünnepség lesz Ivánfi Jenő művészi és kulturális jelentőségének legteljesebb méltatása. Ám ez ünnepségekben külön helyet kell, hogy kapjon Ivánfi Jenő, az ember — furcsa és ritka típus melyben, sajnos, ez az ország olyan siralmasan szegény. Különös és ritka típus: fanatikus a maga művészmesterségének, aki mélységes áhitattal hiszi, hogy amit és amiért dolgozik, valódi szentség. Kiveszöben ez a fajta e kora elfáradások és mindig fölényeskedések földjén. Egy fantaszia, aki gyűlölködésig tud viharzani mindenki ellen, aki, nem tiszteletlenül, csak közömbösen mer hozzáfogni a munkához, melyet ő a felkentek és elhivatottak mélységes buzgalmaival, egykor volt sacerdosok áhitatával végez. Valaki, aki tudatosan és leszámoltan zárja el magát mindentől, ami nem a művészete, s mindent oda tud adni, nyugalmat, békeséget — időt, a szépségért, amit keres. Nem a mából való ez a lelkeség és hit, s éppen mert ma kivételesen kivételesebb: csodálatraméltó és ünneplendő.

Valahol az alföldről, természetben gazdag, kulturában szegény kis faluból indult el — s a francia klasszikusok kulturáján nevelődött. Meg kell érezni e két pont távolságának mérhetetlenségét, amelyek közt nyomorviseléseken, gyötrelmeken, értetlenségeken át érik meg az ember — hogy belássuk — miért kellett e francia klasszikus kulturában megtalálnia azt az állomást, amelynek hitében és tiszteletében e különös embervoltának minden energiájával kitart. E klasszikus kultúra múltbéli mesterei faragtattak pedig abból a szívós és lobogó anyagból, mely benne él és amely e most szomorúnál szomorubb ország egészen nagy értékévé teszi. — Ember, aki költők naivitásával és tudósok fanatizmusával érez, amint színházról, a színpad ezerváltozatu dolgairól van szó. Ember, irigyléseméltó és példa, aki minden ünneplőinél igazabban ünneplhetni saját magát, a magával való megelégedettség gyönyörűségével. Színész, rendező, író, — telve produktivitással s e nagy hiteadta fiatal erővel, lázas munkakedvvel. Néki magának olyan keveset adhat ez az ünnepltetés: örökös tagja lett a színháznak, ünnepélyes köszöntő mondatok helyezik ma este a nagyok nagyjai közé. Mit jelent néki mindez? Az ünneplők seregében bizonyára kutatva néz majd szét és keres valakit, aki épp oly hívő és áhítatos, mint ő, hogy az mondja meg néki, mennyit és mit érdemelt. Kérdés, vajjon megtalálja-e ott e valakit, — de ha megtalálná, az sem mondhatná egyebet, minthogy a magyar színművészet kemény ugarán nagy barázdát szántott, nagy darab utat épített és becsületes hittel, igaz kézzel tette.

A komoly művészet megbecsülése ez a jubileum és tisztesség a Nemzeti Színház minden tagjának, akik büszkélkedhetnek Ivánfiyal, mert népszerűsége és híre értékes munkából termett. Az ünnepség azonban nemcsak a Nemzeti Színházé, hanem a magyar kultúra minden emberé, akik örömmel adózunk mélységes tisztelettel Ivánfinak és a példának, amelyet életével és munkájával ad.

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:	—
Cím:	Ivánfi Jenő
Forrás:	Világ
(Hely)	Bp.
(Idő)	1918. X. 4.
(Köt. v. füz.)	
(Oldal)	

Oszályozás

Tárgy

Hely

Idő

92

Ivánfi Jenő

"1918."

Székesfővárosi háziinyomda 1916.